



עפ"ג 4669/01/21 - מדינת ישראל נגד אימן אבו שקרה מחאג'נה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 פברואר 2021

עפ"ג 4669-01-21 מדינת ישראל נ' אבו שקרה מחאג'נה

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. אלון, שופט

א. בולוס, שופט

המערערת:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד שרון איל

נגד

המשיב:

אימן אבו שקרה מחאג'נה

ע"י ב"כ עוה"ד סאנדי מארון

הודעת ערעור מיום 4.1.21 על גזר-דינו של בית-משפט השלום בחדרה (כב' השופט אביהו גופמן) מיום 23.11.20 ב-
ת"פ 60854-10-18.

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט הבכיר, א. גופמן) מיום 23.11.20 ב-ת"פ 60854-10-18, לפיו נמנע בית משפט קמא מהרשעתו של המשיב והטיל עליו צו מבחן למשך שנה וכן הטיל עליו התחייבות בסכום של 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מלעבור עבירות אלימות מכל סוג שהוא למעט של תקיפה סתם.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהגישה המדינה כנגד המשיב (יליד שנת 1986) נטען, שבתאריך 14.9.17 התקבל בתחנת המשטרה באום אל פחם דיווח ממד"א על נהג שיכור. למקום הגיעו שני שוטרים, ופרמדיק ששהה במקום הצביע בפניהם על המשיב. שוטר א' הלך לכיוון המשיב שנכנס לרכב והתיישב בכיסא הנהג. שוטר א' נעמד כשידיו נשענות על דלת הרכב הסגורה, ביקש מן המשיב להזדהות והורה לו שלא לצאת מן הרכב. אולם, המשיב פתח את דלת הרכב עליה נשען שוטר א', הדף אותו לאחור, יצא מן הרכב ונעמד מול שוטר א' כשהוא מקלל ומגדף אותו "יבן זונה, יבן שרמוטה וכוס אמא שלך" ותקף אותו בכך שהיכה את שוטר א' באמצעות אגרוף יד ימין בעינו השמאלית של שוטר א'.



אנשים שהתקבלו במקום השתלטו על המשיב, שהמשיך לקלל ולצעוק לעבר שוטר א' עד אשר נבלע בין ההמון. בהמשך, הגיעו למקום שני שוטרים נוספים ושמעו מפי שוטר א' שהוא הותקף. נוכח התקלה ההמון וחשש להתלקחות האווירה ביקש שוטר א' משני השוטרים הנ"ל לעזוב את המקום. בעודם יוצאים מן הכפר הבחין שוטר ב', שנסע בניידת עם שוטר ג', במשיב כשהוא צועד ברחוב והודיע על-כך בקשר. שוטר ב' ושוטר א' ירדו מן הניידת. שוטר א', שהיה קרוב יותר למשיב, צעק לעברו לעצור, ואולם המשיב לא עצר. כאשר שוטר א' התקרב אליו הסתובב המשיב לעברו, הניף את ידו הימנית ונתן לשוטר א' אגרוף בראשו. שוטר א' תפס את שתי ידיו של המשיב, חיבק אותו והודיע לו כי הוא עצור בגין תקיפת שוטר. המשיב שהתנגד למעצרו, השתולל, הניף ידיו לכל עבר ואף תקף את שוטר ב' בכך שהיכה במצחו.

שוטר א' ושוטר ב' (וכן גם שוטר נוסף) ניסו להשתלט על המשיב תוך שימוש בגז פלפל ובכוח סביר עד שעלה בידם לכבול את המשיב ולהובילו לתחנת המשטרה בסיוע צוות יס"מ. בכל אותו זמן ועד ההגעה לתחנה וכן בזמן שהותו בה, השתולל המשיב וקילל את השוטרים.

לטענת המדינה, במעשים אלה תקף המשיב את שוטר א' ואת שוטר ב' והפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

המדינה מייחסת למשיב בכתב-האישום עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (שלוש עבירות), וכן עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 של חוק העונשין.

ג. בישיבת בית משפט קמא שהתקיימה ביום 7.10.19, הודה המשיב בכל העובדות שפורטו בכתב-האישום (שבוצע בו תיקון של תאריך האירוע).

הסנגור טען, כי המשיב הוא רוקח ללא הרשעות קודמות ולכן ביקש שלא להרשיעו ולהפנותו לקצין מבחן כדי לקבל תסקיר אודות מצבו של המשיב תוך בדיקת אפשרות של של"צ או מבחן.

ב"כ המדינה הגיבה ואמרה, כי אין לה התנגדות לתסקיר, ציינה שאין למשיב הרשעות קודמות אך הוסיפה, כי עמדת המדינה היא להרשעה וכי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי על-פי מתחם הענישה הנוהג בפסיקה, לאחר קבלת התסקיר.

בית משפט קמא הורה על הזמנת תסקיר של קצין המבחן.

ד. בתסקיר מיום 3.5.20 צוין, כי המשיב עובד כרוקח. עוד צוין, כי בשנת 2017 נפרד המשיב מארוסתו והפרידה השליכה על מצבו והובילה לצריכת אלכוהול מוגברת.

עוד צוין בתסקיר, כי למשיב הישגים גבוהים בלימודים. בשנת 2009 סיים המשיב את לימודיו האקדמיים והוא



בעל תואר ראשון ברוקחות, ומאז 2010 השתלב בעבודה בתחום הרוקחות בבתי מרקחת שונים בארץ והצליח לשמור על רצף תעסוקתי. אין למשיב הרשעות קודמות.

באשר להליך הנוכחי מסר המשיב לשירות המבחן, כי הוא ממוקד בסגירת התיק הנוכחי ללא הרשעה הואיל והרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי וברצונו להמשיך בלימודי תואר שני ברוקחות. המשיב לא כפר בעובדות כתב-האישום המתוקן, אך נטה להשליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים, דהיינו, היותו נתון תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע. לטענת המשיב, הוא צרך ביום האירוע אלכוהול באופן אינטנסיבי ובכמויות גדולות, ובהיותו מצוי תחת השפעת אלכוהול נוצר עימות בינו לבין אחד מן הלקוחות בחנות של אביו, ואזי החל לקלל ולהתפרע מה שהוביל להתקהלות במקום וככל הנראה לאזעקת גורמי אכיפת החוק.

לטענת המשיב במועד התרחשות האירוע נשוא כתב-האישום ובשל היותו נתון תחת השפעת אלכוהול הוא לא היה ער למעשיו ולא תכנן את התנהגותו כלפי השוטר כמתואר בכתב-האישום.

המשיב הביע חרטה בפני שירות המבחן על התנהלותו והביע אמפתיה כלפי השוטר שאותו תקף והוסיף, שהוא מכבד את גורמי אכיפת החוק ואת תפקידם ושלל שימוש באלימות כאמצעי לפתרון קונפליקטים וחש מבוכה ובושה נוכח העבירות שביצע.

המשיב תיאר צריכת אלכוהול בתדירות של פעמיים-שלוש פעמים בשבוע החל מינואר 2017 הואיל ובאותה עת היה נתון במשבר מחמת לחצים שונים ועל רקע פרידתו מבת זוגו שכן צריכת האלכוהול סייעה בידיו להתמודד עם הלחצים שחש.

בפני שירות המבחן ציין המשיב, שמאז מועד ביצוע העבירה הוא חדל מצריכת אלכוהול ושלל שימוש בסמים.

שירות המבחן הציע למשיב השתלבות באבחון וטיפול במסגרת היחידה להתמכרויות. תחילה ביטא המשיב אמביוולנטיות ביחס לשילובו בטיפול, אך בהמשך הצהיר מילולית שהוא מסכים לכך, ואולם מחמת משבר הקורונה לא ניתן היה לקדם את הפניית המשיב למסגרת טיפולית זו.

שירות המבחן ציין באותו תסקיר, כי למרות דיווחיו של המשיב כי חדל מצריכת אלכוהול מאז ביצוע העבירות הנוכחיות ולמרות ההתרשמות מהעדר מאפיינים עברייניים מושרשים באישיותו, נראה שקיימת אצל המשיב נטייה לבעייתיות בדפוסי צריכת אלכוהול ומכאן חשיבות שילובו באבחון ובטיפול בתחום ההתמכרויות מה שעשוי להפחית את הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו. נוכח האמור הציע שירות המבחן לדחות את המשך הדיון בעניינו של המשיב ובית משפט קמא נעתר לכך.

ה. בתסקיר המשלים מיום 31.8.20 צוין, כי המשיב שולב בטיפול במסגרת היחידה להתמכרויות, ולפי דיווח העובד הסוציאלי מגיע המשיב בהתמדה ובעקביות לפגישות הטיפוליות ומשתף פעולה עם ההליך הטיפולי תוך שמירה על גבולות המסגרת וניכר שהוא מפיק תועלת מהליך הטיפול. העובד הסוציאלי



המטפל במשיב מעריך את חשיבות המשך הקשר הטיפולי עמו.

המשיב מסר לשירות המבחן, כי הוא ממשיך בעבודתו באופן רציף כרוקח בבית מרקחת ומתאר את מצבו הכללי כטוב וכן הביע שביעות רצון מהמשך עבודתו. עוד צוין, כי במפגש עמו גילה המשיב הבנה מעמיקה יותר ביחס לגורמים ולסיבות שעמדו בבסיס בחירתו לצרוך אלכוהול. באשר להליך הטיפול ביטא המשיב שביעות רצון מן הקשר הטיפולי שהצליח לרקום עם העובד הסוציאלי שלו והרגשתו היא שהוא מפיק תועלת מהליך הטיפול, וכן ביטא המשיב מחויבות להמשיך את ההליך הטיפולי שהחל בו.

כמו-כן דיווח המשיב על הפקת לקחים משמעותית עקב מעורבותו זו בפלילים. הדבר הוביל אותו להחלטה לחדול מצריכת אלכוהול. במפגש עם שירות המבחן ביטא המשיב את תקוותו שלא יורשע בדין הואיל והוא רוקח השואף להמשיך ללימודי תואר שני ברוקחות וההרשעה בדין לא תאפשר לו את המשך העסקתו והתפתחותו המקצועית בתחום זה.

בשים לב להשתלבות המשיב בטיפול ביחידה להתמכרות מאז מאי 2020, מחויבותו לטיפול ושיתוף הפעולה המלא שלו עם ההליך הטיפולי, והעדר מעורבות בפלילים מאז העבירות שהן מושא הדיון, ונוכח התרשמות שירות המבחן מאדם הנעדר קווים עברייניים באישיותו כשעבירותיו חריגות להתנהלותו בדרך כלל, ובשים לב למקצוע הרוקחות בו עוסק המשיב, והערכת שירות המבחן שהסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד המשיב פחת, המלצת שירות המבחן היא לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעה בדין ולהטיל על המשיב צו מבחן למשך שנה שבמהלכה ילווה שירות המבחן את המשיב בהליך הטיפול.

1. בטיעון לעונש שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 21.9.20, התנגדה ב"כ המדינה להימנעות מהרשעת המשיב, שלטעמה איננו עומד בתנאים שנקבעו ב"הלכת כתב" (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ב(3) 337) הואיל ומדובר בעבירות אלימות כנגד אנשי אכיפת החוק והפנתה בעניין זה לרע"פ 4790/13 **דאמיטו קידנו נ' מדינת ישראל** (21.8.13), שם נקבע, שעבירה של תקיפת שוטרים אינה עומדת בתנאי הלכת **כתב**. בנוסף ציינה ב"כ המדינה, שהמשיב לא הצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בשיקומו. ב"כ המדינה הפנתה לסעיף 56א (7) לפקודת הרוקחים שם צוין, שקיימת ועדת משמעת שתפקידה לדון ולהחליט האם עבירה שביצע רוקח היא עבירת משמעת ומה המשקל שיש לתת לה וציינה, כי הדברים אינם נעשים באופן אוטומטי. מכאן, שקיימת ועדה שהיא הגוף המוסמך לדון במקרה ולכן אין מקום להימנעות מהרשעה.

2. לעומת זאת, טען הסנגור בבית משפט קמא, כי מדובר בנאשם נורמטיבי העובד כרוקח, אין לו עבר פלילי ומדובר במעידה חד-פעמית. כמו-כן ציין הסנגור, שבכל מקום עבודה שבו קולטים אדם מבקשים את גיליון המרשם הפלילי שלו ולכן הרשעה עלולה לגרום למשיב לנזק בלתי הפיך ובמיוחד בשים לב לכל שנות חייו שאותן השקיע בלימודים. הסנגור הפנה לפסיקה שבה לטעמו אף במקרים חמורים יותר, בוטלה ההרשעה. כמו-כן הצביע הסנגור על-כך שמדובר בעבירה משנת 2017, וכי המשיב בחר להודות בהזדמנות הראשונה ולכן ביקש שבית המשפט ימנע מהרשעתו של המשיב.



ח. בגזר הדין מיום 23.11.20 ציין בית משפט קמא, כי נוכח נסיבותיו האישיות החרוגות של המשיב, שביצע את המעשים בהיותו במצב נפשי ורגשי לא קל, וכאשר מדובר בנאשם צעיר בגילו, רווק, וכל עתידו לפניו, ובהתחשב בכך שמדובר בעבירה חד פעמית והתסקיר הינו חיובי, ראוי לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בית משפט קמא היה ער לכך, שמדובר בעבירה חמורה שיש בה אינטרס ציבורי לא קל, ואולם בגזירת הדין, כך ציין בית משפט קמא, עליו לראות לנגד עיניו את הנאשם הספציפי ונסיבותיו הקונקרטיות כדי לקיים את עיקרון ההלימה שמתווה המחוקק. אי הרשעת המשיב, כך סבר בית משפט קמא, לא תגרום לפער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעת הנאשם לבין תועלת ההרשעה ואינטרס הציבור, ובנוסף, עלולה ההרשעה, לדעת בית משפט קמא, לפגוע קשות בעתידו של המשיב ובעתידו המקצועי.

נוכח האמור, נמנע בית משפט קמא מלהרשיע את המשיב והטיל עליו צו מבחן למשך שנה, כשבתקופה זו ילווה המשיב על ידי שירות המבחן בהליך הטיפול שהחל, וכן חויב המשיב לחתום על התחייבות בסך ₪ 5,000 להימנע במשך שנתיים מלעבור עבירות אלימות מכל סוג, אך למעט עבירה של תקיפה סתם.

ט. המדינה ממאנת להשלים עם גזר הדין של בית משפט קמא וערעורה מונח בפניו.

בטיעוניה עומדת המדינה על-כך שהימנעות מהרשעה מוצדקת רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם אין יחס בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה.

על-מנת להסתפק באי-הרשעה, חייבים להתקיים שני התנאים שנקבעו **בהלכת כתב** ובפסיקה נוספת נקבע, שיש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של המשיב ובשיקומו, ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית.

לטעמה של המדינה, לא התקיימו בענייננו שני התנאים שאמורים להתקיים לצורך הימנעות מהרשעה. העבירות שביצע המשיב הן עבירות חמורות הפוגעות בסדר הציבורי ובשלמות הגוף, תוך זלזול באנשי אכיפת החוק ושלומם, והיעדר מורא מהם, ועל בית-המשפט להעביר מסר של הוקעה וסלידה מהתנהגות מסוג זה. העבירות שביצע המשיב כוללות פגיעה פיזית בשני שוטרים בשלוש הזדמנויות שונות במהלך אירוע מתמשך תוך התעלמות המשיב מאזהרות השוטרים כי יחדל ממעשיו.

לענין זה הפנתה ב"כ המדינה ל-ע"פ 15150-11-08 (מחוזי חיפה) **אבו שקארה נ' מדינת ישראל** (22.1.09), וכן ל-רע"פ 2136/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.3.15), שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובית המשפט העליון קבע, כי חומרת העבירה ונסיבותיה מצביעות על חוסר אפשרות להימנע מהרשעה.

בנוסף טענה המדינה בערעורה, שאף לא עלה בידי המשיב להוכיח כי הרשעתו בדיון תוביל לפגיעה ממשית קונקרטית ומשמעותית באפשרויות העומדות בפניו בעתיד, ומכאן, שגם התנאי הנוסף לפי **הלכת כתב** אינו



מתקיים לגבי המשיב.

לטעמה של המדינה, המלצת שירות המבחן התבססה בהקשר זה על חשש ערטילאי לפגיעה בעתידו המקצועי של המשיב, מבלי שהוצגו אסמכתאות לכך, מה גם, שלפי סעיף 56א' של פקודת הרוקחים [נוסח משולב] התשמ"א - 1981 מובא עניינו של רוקח המורשע בפלילים בפני ועדת משמעת המוסמכת לקבוע את קיומה של עבירת משמעת.

ועדת המשמעת בודקת את מהות העבירה בה הורשע הרוקח, חומרתה ונסיבותיה, ובוחנת האם לעבירה יש השלכה על עיסוקו. בנוסף, גם מקום בו סבורה ועדת המשמעת שהרוקח עבר עבירת משמעת, עומד לרשותה מגוון סנקציות לפי סעיף 56 ט"ז לפקודת הרוקחות: התראה, נזיפה, קנס, התליית רישיון, ביטול רישיון או רישום כעוזר רוקח או התלייתם לפרק זמן שלא יעלה על חמש שנים, וכן קביעת תנאים והגבלות שיחולו על הרוקח, לרבות חיובו לעבוד בפיקוח רוקח אחראי.

בעניינו של המשיב, סבורה המדינה, שאי-הרשעתו יש בה פגיעה בלתי מידתית באינטרס הציבורי ובשוויון בפני החוק ועל בית-המשפט אף ליתן דעתו לצורך בהוקעת מעשי העבירה והרתעת הרבים.

באשר לתסקיר שירות המבחן טוענת המדינה, שאין הוא חזות הכל ובית המשפט הוא אשר מופקד על האינטרסים הציבוריים, ההרתעה והגמול שבענישה.

נסיבותיו האישיות של המשיב, עברו הנקי ועמידתו בהליך הטיפול לגמילה מאלכוהול הם שיקולים שאמורים להילקח בחשבון בעת גזירת העונש, אך אין בהם כדי להביא להימנעות מהרשעה.

לפיכך, עותרת המדינה להרשעת המשיב והחזרת התיק לבית משפט לגזירת עונשו.

י. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 4.2.21, חזרה ב"כ המדינה על הטענות שבערעור והגישה לעיונו אסופת פסיקה לתמיכה בעמדתה.

י"א. הסנגורית ציינה, שלצד פסיקה בה הורשעו נאשמים בעבירות של תקיפת שוטר, ואף הוטל עונש מאסר בפועל, קיימת פסיקה שבה בית-המשפט נמנע מלהרשיע.

הסנגורית אבחנה בין נסיבות הרשעתו של הרוקח ב-רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** (27.1.13) (להלן: "**עניין אבו בכר**") לבין המקרה שבפנינו בצי"נה, שבעניין **אבו בכר** מדובר היה ברוקח שניצל את מעמדו ותפקידו לביצוע עבירה הקשורה לעבודתו כרוקח.



לטעמה של הסנגורית, הפסיקה שאליה הפנתה אותנו ב"כ המדינה אינה רלוונטית לענייננו. לעצם העניין סבורה הסנגורית, כי העבירות מושא הדין כאן הן ברף התחתון. מעשיו של המשיב במועד ביצוע העבירות לא בוצעו על-פי תכנון מוקדם, לא היו מכוונות ומדובר באירוע נקודתי בחייו.

הסנגורית הוסיפה, שהמשיב הודה הן בפני בית-המשפט, והן בפני שירות המבחן ונטל אחריות מלאה על מעשיו, מה גם שהתקיפה לא הייתה חמורה ולא נגרם נזק לשוטרים.

לטעמה של הסנגורית, המקרה מושא הדין כאן ראוי שיסתיים ללא הרשעה הואיל ומדובר באירוע חריג בחייו של המשיב המנהל חיים נורמטיביים לחלוטין, עובד כרוקח, גם משפחתו מנהלת חיים נורמטיביים והוא מעולם לא נחקר במשטרה. האירוע מושא הדין חריג בהחלט בחייו והתרחש בשנת 2017 על רקע משבר נוכח נסיבות אישיות נכון לאותה תקופה: משפחתו נקלעה לחובות והוא אף נפרד מארוסתו ונסיבות אלה הביאוהו לצריכת אלכוהול כמפלט, אך לאחר שהופנה לשירות המבחן, החליט לשתף פעולה וליטול חלק בטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות.

לדעת הסנגורית, מתקיימים בענייני שני התנאים הנדרשים על-פי **הלכת כתב** : מדובר באדם העובד כרוקח, עצם הופעתו בפני ועדת המשמעת תגרום לו נזקים, וכך גם מבחינת השתלבותו במקומות עבודה במגזר הציבורי נוכח הרישום הפלילי.

הסנגורית הגישה לעיוננו פסיקה שנועדה לתמוך בטענותיה. בנוסף הגישה לעיוננו מכתב המלצה, ותעודות על קורסים שעבר המשיב, אישורי לימודים ותלושי שכר. כל אלה כדי להצביע על היות המשיב אדם המנהל חיים נורמטיביים ועובד כרוקח.

כמו-כן, הדגישה הסנגורית, שהמשיב נטל אחריות מלאה על מעשיו ומביע חרטה ולטענתה, הנזק שייגרם מחמת הרשעת המשיב עולה בהרבה על המשמעות הנובעת מאי הרשעתו.

הסנגורית ציינה, כי המשיב מוכן, בנוסף לצו המבחן, גם לבצע של"צ ולפצות את השוטרים.

י"ב. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום (כפי שתוקן), הודאת המשיב, תסקירי שירות המבחן, הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא, גזר הדין של בית משפט קמא, ערעור המדינה, הטיעונים לעונש שהושמעו בפנינו בישיבת יום 4.2.21, אסופות הפסיקה של ב"כ המדינה מחד גיסא ושל הסנגורית מאידך גיסא, לרבות המסמכים שהגישה הסנגורית לענייננו, הגענו לכלל מסקנה לפיה ערעור המדינה בדין יסודו, ויש להורות על קבלת הערעור ועל הרשעת המשיב בעבירות שיוחסו לו בכתב-האישום (שבעובדותיו הודה), וכך אנו מחליטים.



התיק יוחזר לבית משפט קמא לגזירת דינו של המשיב.

י"ג. המשיב הודה בכך, שביצע שלוש עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274 של חוק העונשין, שהיא עבירה מסוג פשע הואיל והעונש הקבוע לצידה הוא מאסר עד חמש שנים ולא פחות משלושה חודשים.

בנוסף, הורשע המשיב בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 של חוק העונשין, עבירה שלצידה עונש מאסר של עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים.

י"ד. **בהלכת כתב** נקבע כדלקמן:

"בפסיקתנו נקבע כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה..." (שם, בעמ' 341).

ובהמשך, שם, בעמ' 342:

"אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבנן אינו הפרט אלא הציבור כולו, אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר, על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם."

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ההדגשה שלנו).

ט"ו. עוד נקבע בפסיקה, כי יישום המבחנים באשר להימנעות מהרשעה, ייעשה בצורה מוקפדת הואיל ושימוש בסמכות זו, כאשר אין הצדקה של ממש להימנע מהרשעה, מפר את הכלל המחייב הרשעה, תוך מיצוי ההליך הפלילי כדי להשיג הרתעה.

השימוש בסמכות של בית-המשפט להורות על הימנעות מהרשעה, מקום בו אין לכך הצדקה של ממש, יש בו כדי לפגוע בעיקרון השוויון בפני החוק (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש וגז**, פ"ד נ' (3) 682 בעמ' 683).



ט"ז. עיון בגזר-דינו של בית משפט קמא מעלה, כי לסוגיה של חומרת העבירות שביצע המשיב, והפגיעה בשיקולי הענישה מחמת ההימנעות מהרשעתו של המשיב בגין מעשי עבירה אלה, שקורבנם הוא הציבור, לא ניתן, לטעמנו, המשקל הראוי והנדרש.

נזכור, ששני התנאים אשר נקבעו ב**הלכת כתב**, דהיינו, החשש שהרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והתנאי הנוסף: סוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, חייבים להתקיים **במצטבר**.

י"ז. כבר עמדנו לעיל על חומרת העבירות שביצע המשיב לפי הודאתו, ויש אף ליתן את הדעת על הנסיבות שבהן ביצע המשיב עבירות אלה.

מעובדות כתב-האישום עולה, שכאשר שוטר א' ביקש מן המשיב, שישב בתוך הרכב, להזדהות והורה לו שלא לצאת מן הרכב, פתח המשיב את דלת הרכב שעליה נשען שוטר א', והדף אותו לאחור, קילל אותו, והיכה אותו באמצעות אגרוף יד ימין בעינו השמאלית של שוטר א'.

בכך לא תמו מעשי התקיפה של המשיב הואיל ובהמשך, כאשר השוטרים נסעו בניידת וראו את המשיב הולך ברחוב, ושוטר א' ירד מן הניידת והתקרב למשיב, הסתובב המשיב לעברו, הניף את ידו הימנית, ונתן לו אגרוף בראשו.

כאשר השוטר תפס את שתי ידיו של המשיב והודיע לו שהוא עצור בגין תקיפת שוטר, התנגד המשיב למעצרו, השתולל ותקף את שוטר ב' בכך שהיכה במצחו.

השוטרים נאלצו להשתלט על המשיב תוך שימוש בגז פלפל, וכאשר הצליחו לכבול אותו ולהובילו לתחנת המשטרה, השתולל המשיב עד להגעתו לתחנה ואף בזמן שהותו בה, וקילל את השוטרים.

הנסיבות המתוארות לעיל באשר לביצוע מעשי העבירה של המשיב כלפי השוטרים, מצביעות על חומרת התנהלותו.

י"ח. בהקשר זה רואים אנו לנכון להפנות לרע"פ 4790/13 **דאמיטו קינדו נ' מדינת ישראל** (21.8.13) (להלן: "**עניין קינדו**"). באותו מקרה, הורשע המבקש (שם) בעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו במטרה להכשיל, לפי סעיף 273 של חוק העונשין (עבירה שדינה מאסר עד שלוש שנים ולא פחות מחודש ימים).

נסיבות העניין בעניין **קינדו** היו, שמשפחתו פונתה ממרכז קליטה. המבקש, בן 23 במועד המקרה, היה שתוי, סרב להתפנות מהמקום, ואיים על מנהל מרכז הקליטה. משהוזעק למקום שוטר, תקף אותו המבקש וקרע



מחולצתו את שרוך השיטור. כאשר הודיע לו השוטור כי הוא עצור, לא נשמע לו המבקש והמשיך לתקוף את השוטור עד שעלה בידי השוטור, בסיוע עוברי אורח, להשתלט על המבקש וגם אז הוא ניסה לברוח, קילל וגידף את השוטור והתגושש עמו.

שירות המבחן המליץ בעניין **קינדו** להימנע מהרשעתו וליתן כנגדו צו של"צ. ואולם, בית משפט השלום החליט להרשיעו בציינו בהכרעת הדין: **"העבירה בה הורשע (המבקש) של תקיפת שוטור בעת מילוי תפקידו, במטרה להכשילו, עת היה בגילופין, אינה עומדת בשום אופן בתנאי הלכת כתב"**.

בית-המשפט המחוזי דחה את ערעורו של **קינדו** בציינו: **"בשים לב למהות העבירה ולהתנהגותו של (המבקש), אשר תקף שוטור בעודו בגילופין, והשתולל באמצעות בעיטות ברגליו, בניסיון לנגוח את השוטור בראשו"**.

בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

כב' השופט א' שוהם ציין בפסקה 8 של החלטתו:

"בענייננו קבע בית משפט השלום, בצדק, כי המבקש היה מעורב בביצוע עבירה חמורה שהימנעות מהרשעתו בה איננה מתיישבת עם תנאי הלכת כתב, והרציונאליים שבבסיסה. בית-המשפט המחוזי סמך ידיו על הכרעה זו, ובדין עשה כן. כל טיעוניו של המבקש, במטרה לשכנע כי ראוי היה להימנע מהרשעתו, מתגמדים אל מול התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן כלפי אנשי משטרה הממלאים את תפקידם כדין, ולפיכך הנני סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטה להרשיעו בדין" (ההדגשה שלנו).

י"ט. דומה, כי דבריו אלה של בית-המשפט העליון יפים הם אף למקרה שבפנינו.

עוד רואים אנו להפנות לדבריה של כב' הנשיאה (בדימוס) ד' בייניש ב-ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4) 869 בעמ' 876:

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה. אמנם, סעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969, וכן סעיף 71א(ב) לחוק העונשין מסמיכים את בית-המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת לציבור, תוך הימנעות מהרשעה. עם זאת, הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר..."



(ההדגשה שלנו).

לא שוכנענו כי בענייננו מתקיימות אותן נסיבות מיוחדות וחריגות שיש בהן כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, ואיננו סבורים כי מעשי העבירה שביצע המשיב כלפי השוטרים, בהתאם לנסיבות כפי שפורטו בכתב-האישום שבעובדותיו הודה המשיב, יש בהן כדי לאפשר ויתור על הרשעה, מבלי שיהא בכך כדי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

כ. המשיב טען, בין היתר, כי ביצע את מעשי העבירה בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול, ואולם, איננו סבורים שיש בכך כדי לשמש נסיבה לקולא, ובוודאי שאין לראות בכך משום נימוק שיהא בו כדי לבסס הימנעות מהרשעה.

נקדים ונציין, שסעיף 34ט(א) של חוק העונשין, שעניינו שכרות, המהווה סייג לאחריות פלילית, קובע ש"**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות, שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו**". (ההדגשה שלנו).

בענייננו, **אין** כמובן טענה מצד המשיב שיש להפעיל לגביו את סייג השכרות שבסעיף 34ט' של חוק העונשין, אך ראינו לנכון להבהיר ולהדגיש, שעובדת היותו של המשיב נתון תחת השפעת אלכוהול בשעת ביצוע מעשי העבירה, אין בה כדי לשמש נסיבה לקולא, ואין בה כדי להמעיט מחומרת מעשיו של המשיב, שהרי המשיב בחר מרצונו להיות תחת השפעת אלכוהול, ולכן, עליו גם לשאת בתוצאות הנובעות מהתנהגותו זו.

כ"א. גם התנאי הנוסף הנדרש לפי **הלכת כתב**, דהיינו, "**על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם**", אינה מתקיימת במקרה שלפנינו, וזאת לאחר שנתנו דעתנו לטיעונים המפורטים ששמענו מפי הסנגורית באשר לחשש שההרשעה תפגע בעבודתו של המשיב כרוקח ובסיכויי לעבוד במסגרת המגזר הציבורי. כמו-כן נתנו דעתנו לאסופת הפסיקה שהניחה בפנינו הסנגורית, ולתסקירי שירות המבחן הממליץ על הימנעות מהרשעה, הואיל והמשיב חושש שהרשעתו לא תאפשר המשך העסקתו והתפתחותו המקצועית בתחום הרוקחות. ואולם, מסקנתנו היא, כאמור כבר לעיל, שגם התנאי הנוסף הנדרש בהתאם ל**הלכת כתב** אינו מתקיים בענייננו.

כ"ב. באשר להמלצת שירות המבחן, רואים אנו לנכון להפנות לדברי כב' הנשיא מ' שמגר ז"ל ב-ע"פ 359/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל** פ"ד ל"ה(4) 313 בעמ' 318 :

"**שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית-המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראיה הכוללת הבוחנת את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה... השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים**"



השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע... (ההדגשה שלנו).

כך גם ע"פ 405/06 מדינת ישראל נ' חליחל (8.5.06) בעמ' 8:

"תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ואילו תפקידו של השופט הוא האיזון בין ההמלצה לבין שיקולים אחרים העומדים בבסיסו של רציונל הענישה הפלילית (ראו ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318). בבואי לפסוק בערעור זה, הבאתי בחשבון לא רק את המלצות שירות המבחן, כי אם גם את משמעויותיהן ותוצאותיהן של העבירות שבהן הורשעו המשיבים".

כ"ג. לענין החשש שמביע המשיב באשר להמשך העסקתו כרוקח, לרבות החשש שההרשעה עלולה לפגוע בהעסקתו במקומות עבודה ציבוריים, וכן החשש שההרשעה תפגע בהמשך התפתחותו המקצועית או ברצונו ללמוד לימודי תואר שני, סבורים אנו, שלא עלה בידי המשיב להציג תשתית שיהא בה כדי לתמוך בטענתו זו.

כמובן, שאיננו מתעלמים מכך שעצם הרשעתו של אדם, ובוודאי כאשר אין לחובתו הרשעות קודמות, יש בה כדי לגרום לו לחוסר נחת ולפגיעה בדימויו העצמי, ואולם, לא ניתן לקבוע שהרשעתו של המשיב תפגע פגיעה חמורה בשיקומו.

כ"ד. בצדק הצביעה ב"כ המדינה על הוראת סעיף 56א של פקודת הרוקחים [נוסח חדש], התשמ"א - 1981. סעיף זה מתייחס לבעל מקצוע (הכוונה לרוקח, עוזר רוקח, ותלמיד לרוקחות) שביצע עבירת משמעת. בסעיף זה מפורטים שבעה סעיפי משנה המתייחסים לסיטואציות שונות, שבהן ניתן לקבוע שבוצעה עבירת משמעת.

לענייננו, רלוונטי ס"ק (7):

"הורשע בפסק דין סופי, בין בישראל ובין מחוץ לישראל, בעבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק במקצוע או בעבירה כאמור, שיש לה השלכה על עיסוקו" (ההדגשה שלנו).

סעיף 56ב של פקודת הרוקחים קובע, ששר הבריאות ימנה ועדת משמעת שתפקידה לדון ולהחליט בעבירות משמעת. בוועדה ישתתפו שלושה חברים ובראשה יעמוד מי שכשיר להתמנות לשופט בית משפט מחוזי.



סעיף 56טז של פקודת הרוקחים מפרט את אמצעי הענישה שוועדת המשמעת רשאית לנקוט בהם כדלקמן: :
התראה, נזיפה, קנס, התליית הרישיון, ביטול רישיון, קביעת תנאים והגבלות שיחולו על הנקבל, ובכלל זה חיובו
לעבוד בפיקוח רוקח אחראי או הטלת מגבלות על ביצוע פעולות מסוימות בתחום עיסוקו.

נוסיף, שעל החלטת ועדת המשמעת קיימת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, לפי סעיף 56יח של פקודת
הרוקחות.

כ"ה. עולה מן האמור לעיל, שהשאלה אם יש בהרשעה משום השלכה על המשך עבודתו של המשיב כרוקח,
מוסדרת על-פי פקודת הרוקחים, אשר מגדירה מהי עבירת משמעת, וכן קובעת טריבוטל המוסמך על-פי
דין לקבוע האמנם מדובר ב"**עבירת משמעת**" כהגדרתה בפקודת הרוקחות, ומפרטת שורה של אמצעי
ענישה שמוסמך הטריבוטל להטיל על מי שנקבע כי ביצע עבירת משמעת, וכן מוסדרת אפשרות הגשת
ערעור על החלטת ועדת המשמעת.

אין אפוא כל הצדקה לכך שבית המשפט יכריע בשאלה האם יש להרשעה השלכה על המשך עבודתו של המשיב
כרוקח, מקום בו סוגיה זו מוסדרת על-פי חוק. **אין** מקום לכך שבית המשפט יקבע מסמרות בעניין זה, מקום בו
שיקול הדעת מסור לטריבוטל הפועל על-פי דין.

כ"ו. יובהר, כי אין זו הפעם הראשונה שבה מועלית בפני בית-המשפט טענה או בקשה מטעם בעל מקצוע
שביצע עבירה להימנע מהרשעתו מחשש שהדבר יפגע בהמשך העסקתו.

הפסיקה הנוהגת קובעת בדרך כלל, היא, שאל לו לבית המשפט לקבוע מסמרות בנושא, מקום בו שיקול הדעת
מסור לגורמים המופקדים על -פי חוק לדון ולהכריע בהשלכות הנובעות מן ההרשעה על המשך עבודתו או על
המשך לימודיו של הנאשם, על כשירותו לשמש בתפקיד ציבורי, או על המשך שירותו בצה"ל.

כ"ז. לעניין זה, מפנים אנו למקרה בו סטודנט למשפטים שהורשע, הביע חשש, כי הרשעתו תפגע בו פגיעה
חמורה בבואו להתמחות או להתקבל ללשכת עורכי הדין. נקבע באותו מקרה, שלשכת עורכי הדין היא
אשר תבחן בבוא היום את הנסיבות ותפעל על-פי סמכותה: **"גם אם נראה בכך מעידה חד פעמית
של סטודנט חדש, עדיין יש חומרה בעבירות, והשלכות רוחב ליחס אליהן. כפי שציין בית-
המשפט המחוזי, לשכת עורכי הדין תבחן את הנסיבות - ותכריע על-פי סמכותה"** (רע"פ
3515/09 **מנחם פדאל נ' מדינת ישראל**, פסקה ח' (21.5.09)).

כך גם נקבע בעניינה של נאשמת, עורכת דין במקצועה, שטענה, כי הרשעתה עלולה לסכל את אפשרותה
לעסוק במקצועה (רע"פ 923/19 **פלונית נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (2.4.19)), וכך באשר לסטודנט
לרפואה שטען, כי הרשעתו תצמצם את סיכוייו לקבלת רישיון מתאים לעסוק במקצוע הרפואה (רע"פ
5018/18 **בוגלו נ' מדינת ישראל**, פסקה ח' (21.5.09)).



כך גם נפסק לגבי נאשם שטען, כי הרשעה תפגע במשאלתו להקים חווה טיפולית, וכן תשבש את לימודיו לתואר שני, עיינו: ע"פ (מחוזי חיפה) 38693-12-20 **רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' עבאס** (25.1.21).

כ"ח. ראוי עוד להפנות לדבריו של כב' השופט ג' קרא ב-רע"פ 6403/18 **יניב אליהו הרוש נ' מדינת ישראל** בפסקה 9 (28.11.18):

"מן הידועות היא כי אי-הרשעה היא "חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (עניין כתב, בפסקה 6). על מנת להימנע מהרשעה על המבקש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו; וכי סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים (שם, בפסקה 7). זאת ועוד, המבקש נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכווי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 9 (18.04.2018); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 9 (21.10.2018)). בענייננו לא הצביע המבקש על פגיעה קונקרטית כזו. כך ציין שירות המבחן כי המבקש "...לא הציג בפנינו מסמכים קונקרטיים המצביעים על פגיעה תעסוקתית במידה ויורשע". זה גם היה השיקול שעמד בבסיס פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שהוסיף וציין כי אין המדובר בצעיר שטרם עלה בידו למצוא נתיב תעסוקתי אלא במי שבגר והוא כיום בן 26".

כ"ט. בטרם סיום, רואים אנו אף לנכון להבהיר, כי פסיקת בית-המשפט העליון קובעת, שהלכת כתב שרירה וקיימת, ולצורך הימנעות מהרשעה, על נאשם להוכיח כי מתקיימים שני התנאים המצטברים בהתאם להלכה זו.

עיינו בדברי כב' השופט י' אלרון ב-רע"פ 6819/19 **פליקס סרוסי ואח' נ' מדינת ישראל** פסקה 13 (28.10.19):

"אף בטענת ברק לפיה יש לבחון מחדש את הלכת כתב אין כדי להצדיק מתן רשות ערעור. בית משפט זה שב ופסק אף בשנים האחרונות כי הלכת כתב שרירה וקיימת, וכי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד, כי הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני כי סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה (וראו למשל: ע"פ 3554/16 יעקובביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.2017); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.3.2016)).



יתירה מזאת, זה לא מכבר הבעתי את עמדתי לפיה איני סבור כי יש לשנות את אמות המידה אשר הוטו בעניין הלכת כתב לעניין ביטול הרשעה, וכי:

"ההלכה הפסוקה בנושא מאזנת לטעמי באופן מדוד בין מכלול שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, ובצדק מותרת את אי הרשעתו של נאשם כחריג לכלל הרחב לפיו מקום בו הוכחה אשמתו של אדם - יש להרשיעו (רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים [פורסם בנבו] (19.5.2019))." (ההדגשה שלנו).

ל. לא נעלמו מעינינו כלל ועיקר טענותיה המפורטות של הסנגורית על-כך, שמדובר באירוע חריג בחייו של המשיב, שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, וכי הוא עובד מזה שנים כרוקח, התנהלותו היא נורמטיבית והוא בן למשפחה נורמטיבית, ויש להבין את האירוע על רקע משבר שפקד אותו מחמת לחצים הנובעים מן העסק המשפחתי, ופרידתו מבת זוגו לה היה מאורס.

כמו-כן, לא נעלמה מעינינו עמדתו של שירות המבחן למבוגרים, כפי שפורטה בשני התסקירים שהוגשו לעיון בית משפט קמא, ולרבות שיתוף הפעולה של המשיב עם שירות המבחן והשתתפותו בטיפול במסגרת היחידה להתמכרויות.

וכך גם נתנו דעתנו לטענותיה של הסנגורית אשר הדגישה, שהמשיב נטל אחריות מלאה למעשיו, הודה והביע חרטה, וכן הוגשו לעיונו מכתב תודה של לקוח, תעודות ואישורים על קורסים מקצועיים שעבר המשיב.

כל אלה, אין בהם כדי להביא להימנעות מהרשעה, הואיל ושני התנאים שקיומם במצטבר נדרש לפי **הלכת כתב** אינם מתקיימים בעניינו, ואולם, בהחלט יהא מקום לשקול את טיעוניה אלה של הסנגורית, ולרבות המסמכים שהגישה לעיונו, כאשר ישקול בית משפט קמא את השיקולים הרלוונטיים לגזירת הדין.

ל"א. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מקבלים את ערעור המדינה, מבטלים את גזר-דינו של בית משפט קמא מיום 23.11.20, ומרשיעים את המשיב בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 של חוק העונשין (שלוש עבירות), וכן הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 של חוק העונשין.

אנו מורים על החזרת התיק לבית משפט קמא, על-מנת לגזור את עונשו של המשיב.

(בתום ישיבת 4.2.21 הביעו ב"כ הצדדים והמשיב את הסכמתם שפסק הדין יומצא להם בדואר ללא צורך בהתייבבות לדיון לצורך שימועו).



מזכירות בית-המשפט תמציא את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המדינה - עוה"ד שרון איל (פמ"ח - פלילי).
 2. הסנגורית - עוה"ד סאנדי מארון, חיפה.
 3. שירות המבחן למבוגרים.
 4. מזכירות בית משפט השלום בחדרה, ל-ת"פ 60854-10-18.
- ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.
- | | | |
|------------------------------|----------------|----------------|
| י' גריל, שופט עמית
[אב"ד] | א' אלון, שופטת | א' בולוס, שופט |
|------------------------------|----------------|----------------|